

Joh 7:14-18, 18:e sönd efter trefald. 1:a årg. 121007.

Jesus har börjat bli omtalad och uppmärksammas. Och i vissa kretsar har man börjat tala om att man måste ta livet av honom. Hans vänner och bröder har gett sig av till Jerusalem för att fira den stora lövhyddohögtiden. Men Jesus väljer att stanna kvar i Galileen. Men efter någon dag så följer han efter, men som det står, "inte öppet, utan i hemlighet."

*Joh.7:14-18

Ja de som lyssnar blir förvånade där de hör honom tala. Var kommer hans kunskap ifrån säger man. Han är ju inte studerat och han är varken farisé eller laglärd. Men svarar liksom Jesus, det här, det säger jag ju inte av mig själv, det är inte mina egna ord. Det är hans lära, han som har sänt mig, -Gud. Och gång på gång, inte minst i Johannesevangeliet så berättar Jesus om den starka banden som finns mellan honom och Gud.

Och det ni har att göra, fortsätter liksom Jesus i dagen text, det ni har att göra, -om ni vill göra Gud vilja. Det är att lyssna och försöka förstå, att det jag säger är från Gud. Att liksom -det jag säger och det jag gör. Det är det som Gud säger, det är det som Gud gör.

Det ni behöver göra, -det är att lyssna i tro, eller kanske –att lysna till tro. Och det ju också det som kristen tro säger. Jesus kom för att visa oss människor, vad och var Gud är. För att liksom ge Gud ett ansikte, ett uttryck i den här världen. Kan vi ana och se Jesus, så kan vi ana och se vad Gud är. Så enkelt är det mina vänner! Så enkelt och så svårt är det.

Ja, tänk om man hade fått höra på honom i verkligheten, tänk vad annorlunda det hade varit. Om man hade fått stå där i templet, tillsammans med alla de andra och höra honom berätta om Gud. Visst hade det varit mumma!

Men nej, det är ju inte så. Här står vi drygt 2000 år senare med vår önskan, vår längtan och vår vilja. Och det vi har att hålla oss till, det är en bibel, det är i för sig inte så illa. Det är en underbar bok om människans villkor, om Gud, livet och tillvaron. Men handen på hjärtat, visst kan den ibland också så svår att läsa, att lyssna in och ta till sig. Så svår, att man ibland inte riktigt vet hur man ska förhålla sig till den. Jo, den är underbar, men inte är den helt enkel.

Så, -hur lyssnar vi i tro? Vi som sitter här idag? Mitt i, och omgivna av en tillvaro som verkar brusa allt högre och intensivare. Ständigt omges vi av, dränks av en massa information och bilder, både sånt vi vill ha och sånt vi helst skulle vilja vara utan. Ja hur ska vi lyssna?

Vi som på ett ögonblick kan hämta kunskap om allt och alla. Vi som direkt kan kommunicera med jordens alla hörn... men som inte riktigt kan förmå, eller vet hur vi ska höra vårt inre...

Hur lyssnar vi till tro? Hur ska vi kunna drömma och längta, -om vi inte ens vet hur man gör?...

”Som hjorten längtar till bäckens vatten,
så längtar jag till dig, o Gud. Skriver psalmisten, och han fortsätter:
Varför är du tyngd av sorg, min själ,
och full av oro?”

Ja, hur ska vi kunna drömma och längta, -om vi inte ens vet hur man gör?

Jag vill läsa en del av dikten Schubertina som jag tycker handlar om det här:

Så mycket vi måste lita på för att kunna leva vår dagliga dag utan att sjunka genom jorden!

Lita på snömassorna som klamrar sig fast vid bergsslutningen ovanför byn.

Lita på tysthetslöftena och samförståndsleendet,

lita på att olyckstelegrammen inte gäller oss

och att det plötsliga yxhugget inifrån inte kommer.

Lita på hjulaxlarna som bär oss på motorleden mitt i
den trehundra gånger förstörade bisvärmen av stål.

Men ingenting av det där är egentligen värt vårt
förtroende.

De fem stråkarna säger att vi kan lita på någonting annat.

På vad? På någonting annat, och de följer oss en bit på väg dit.

Som när ljuset slocknar i trappan och handen följer

-med förtroende – den blinda ledstången som hittar i
mörkret...

Nej, han behöver inte vara så svår Tomas Transtöder.

”Som när ljuset slocknar i trappan och handen följer

-med förtroende – den blinda ledstången som hittar i
mörkret.”

Hur hittar vi våran ledstång? Hur hittar vi förtroendet och tilliten?

Vart ska vi titta?

Vart ska vi lyssna?

Eller är det som många faktiskt frågar sig. Finns det nått att se till, nått att lyssna in?

Finns det överhuvudtaget något utanför materian?

Jo, men det är klart det måste! Fanns det inte ett djup i människan, ja då vore vi väl snarast som Paulus gör, att likna oss vid "ekande broms och skrällande cymbaler". Nej då vore vi inte längre människor. Människor som älskas och kan älska. Nej med oss människor är det som ängeln utan ansikte viskar i dikten. "Inne i dig öppnar sig valv bakom valv oändligt."

Och om Gud inte skulle finnas,...

Ja om Gud inte skulle finnas...

Bara tanken är för mig en omöjlighet. Vad skulle vi då vara? Vad skulle livet då vara? Det skulle vara som själva tanken, som själva frågan, -en omöjlighet!

Nej frågan är inte om Gud finns, utan i så fall snarare,
-hur Gud finns?

Hur Gud finns i den här världen? Hur Gud finns i dig och i mig? Hur Gud skulle kunna ha med våra liv att göra?

Och det vi har att göra, det är att försöka se, försöka lyssna. Att fast det kanske både är tyst och mörkt, liksom famla efter ledstången.

Och det är ju genom att sträcka oss efter Gud, som vi kan möta honom.

Det är ju genom att lyssna efter Gud, som vi kan höra henne.

Ja, mitt i bruset, mitt i allt som tränger sig på, leva med öppna sinnen. Lägga örat mot rälsen. Finns det nån, finns det någon som försöker säga mig nått?...

Vad säger bibeln om vad det är att vara människa?

Vad berättar livet för dig, skörheten och glädjen? Vad säger vi till varandra, om tron, om livet och om tillvaron? Vad gör vi för varandra, omsorgen mellan människor?

Barnens omedelbara lekfullhet? Och inte minst skapelsens enorma skönhet.

Finns det nån, finns det någon som försöker säga dig nått?

Och snart, nattvarden som vi ska fira tillsammans. Brödet och vinet som berättar för dig. -Nej du är inte ensam. Kan du lyssna in det? -Du är inte ensam.

Även när ljuset verkar ha slocknat, så finns det ett trappräcke som hittar i mörkret.